

Ξέρεις εὐὸ τὸ σπῆτι, ποῦ ἡ σκεπή του
 ἐπάνω σὲ κολώνες ἀνοικμάει;
 ἀσοῦφρ' ἡ σάλα, ἡ κάθε καμαρὴ του
 λαμποκοπάει κι' ἰσάλματα ποῖλά 'ναι
 μαριμάρινα ἐκεῖ ποῦ μὲ κοιτᾶνε
 σὺν τῷ μοῦ λέν: Λοιπὸν τί σοῦχρον κάνει;
 κακόμοιο παιδί! τί σοῦχρον κάνει;
 Πές μου τὸ ξέρεις; Θέλω ἐκεῖ τὰ πάω
 μ' ἐσένα, ὡ σιργιμά μου, πρὶν ἀγαπᾶω!

Τὸ ξέρεις τὸ βουρὸ, ποῦχει τὸ δοῦμο
 τὸ στεροπὸ, ποῦ χάνεται στὰ νέφη;
 ἡ μούλα μὲς στῆς καταρτιᾶς τὸν τρόμο
 ξηραῖ τὸ πέρασμά της; στίς σπηλιές
 κἀθονται τῶν δοκόντων οἱ παλιές
 γενιές· ὁ βράχος τρέμει· ἐπάνωθ' του
 μ' ὄρη τὸ ξεροπόταμο περναί.

Πές μου τὸ ξέρεις; Ἐκεῖ κάτω πάει
 ὁ δοῦμος ὁ δικός μας! Ἐκεῖ πέρα
 παραινόμε! Νῆ φύγομε πατέρα!

Ἄρχιζε κάθε στροφή μὲ τόνο σχεδὸν ἐπίσημο σὺν
 γάθελε τὰ κάμψι τὰ προσέξουνε ὅ' ὅσα ἔλεγε. Στὸν
 ἔβδομο στίχο τὸ τραγοῦδι γινότανε πρὸ σοβαρὸ κι δ-
 ταν ξανάλεγε τὸ αὐτὸ ἢ ν ξ ε ρ ε ι ς ; μὲσα στὴν ἐ-
 ρώτησή της ἦταν ἕνας μυστηριακὸς σκοπός. Κάποια
 παρρησιὰ ἐξουσίαζε τὸ σιγῆς της ἦταν ἔλεγε:
 «Ἄχ! ἐκεῖ κάτω πειθυμῶν ἡ πᾶσα.» Καί
 στὸν τελευταῖο στίχο «ὄνο μ' ἐσέ, γλυκέ μου,
 ποῦ ἀγαπᾶω!» ἢ πρὸ ἐπίσημη παράκληση ἐγί-
 νεται ἕνα μὲ τις πρὸ μυστικὸς ὑπόθετος.

Ὅταν τέλεισε τὸ τραγοῦδι γιὰ δευτέρη φορά, στα-
 μῆθηκε μὲ σιωπὴν καί, σιωπηλῆ, ἔρριξε ἐπάνω σὸ
 Βίλειμ μὴ βραδίᾳ ματιά.

—Τὴν ξέρεις τὴ γῶγ' αὐτή; ἐρώτησε τέλος.

—Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ Ἰταλία, ἀποκρίθηκε ἐ-
 κείνος. Ποῖος σοῦμαθε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;

—Ἡ Ἰταλία! εἶπε κ' ἐκεῖνη. Ὅταν πᾶς στὴν
 Ἰταλία πάρε με κ' ἐμένα' ἐδοῦ κρόνον.

—Ἐξήσες καμμετ' ἡσὸ ἐκεῖ, ἀγαπημένη μικρού-
 λια; ἐρώτησε ὁ Βίλειμ.

Τὸ παιδί δὲν ἀποκρίθηκε καθόλου καὶ δὲν μπό-
 ρησε νὰ τοῦ πᾶρη πᾶ μῆτε λέξη.

Ἄξονα ἔφερε πάλι τὸ γέρι στὴν καρδιά της· τὸ
 πόθος τῆς σκεπάζτηκε μὲ θανάσιμη γλωσσάδα καὶ τὰ
 μάτια της γάργαρε νὰ σβήσουν.

IX

Ὁ Βίλειμ ἐμπιστεύτηκε τὴ φροντίδα τῆς Μινιὸν
 σὲ μὴ γνώια, ποῦ εἶχε ἀναλάβει τὸ βῆρος αὐτῆ. Ἐ-
 παιδιὰ κάποια ἀσώβιστα τοῦ πατέρα του τὸν καλοῦσε
 στὴν οἰκογένειά του, ξαναγύρισε στὴν πολιτεία ὅπου
 εἶχε γεννηθῆ. Τὸ παιδί ἐπὶ ἔφερε σκληρὰ, δταν τὸν
 εἶδε νὰ φέρῃ.

—Πίστειέ με, ἀγένη, εἶπε· μὴ μ' ἀγένης κη-
 θόλου αὐτὸ ποῦ κάνει πολὺ κακό.

Ἦναι ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμψι νὰ
 κοιτάσῃ, δι εἶχε ἀνάγκη νὰ ἐκπαιδεθῆ, ἡ Μινιὸν
 τοῦ εἶπε τρυφερὰ:

—Ἔξω ἀνοικετὰ γιὰ νάγαπῶ καὶ γιὰ νὰ ὑποχέσω.

Ὁ Βίλειμ τῆς παροῦσησεν δι ὄνα τῆς ἦταν
 πολὺν τελειότητ' γιὰ νὰ βασιτάξῃ τὴν κούραση ἐνδὸς
 ταξιδιῶν ἀκουσῶ καὶ κοπιωτικῶ μαζί.

—Νουίζω, εἶπε ξερὰ, δι ἄλλοι σὺς εἶνε περισ-
 σότερο ἀπὸ μένα ἀγαπημένοι σας.

Ἄν τὸν ἄκουσε πρὸ πολὺν κι δταν θέλλῃ νὰ τῆς
 ἐξηγήσῃ, δι δὲ μπόρῃσε νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ του,
 μὰ τῆς ἐποσχεθῆκε νὰ τῆς γράψῃ συγγρά, καὶ νὰ τῆς
 φέρῃ στὴ μητέρα του, δταν θὰ ἐμορφωνότανε κάπως
 γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ σὸ πατρικὸ του σπιτί.

—Δὲ μὲ θέλεις πιά, εἶπε τὸ παιδί λυπητερὰ. Κα-
 λιά! ἴσως αὐτὸ ν' ἀξίξῃ περισσότερο.

—Ἦσουν πάντα ὑπάκουη, ἀποκρίθηκε ὁ Βίλειμ.
 ἄκουσέ με καὶ τώρα καὶ γίνου λογικῆ.

—Τὸ λογικὸ εἶνε σκληρὸ, ἡ καρδιά εἶνε καλλι-
 τερη, ἀποκρίθηκε ἡ Μινιὸν. Μὰ θὰ κάμω δι, θε-
 λήσῃ.

Τὴν ἄκουσε καὶ ὁ δλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιῶν
 του οἱ στοχασμοὶ του δὲν ἐπάρανε νὰ τὸν ξαναφέρ-
 νουνε ὁ αὐτῆ. Ὅταν ἔγραψε σὸ σπῆτι του, βρήκε
 τὸν πατέρα του ἐτοιμοθάνατο καὶ σὲ λίγες μέρες δέ-
 χτηκε τὸν τελευταῖο του στεναγμὸ. Ὁ θάνατος αὐτὸς
 ἔφερε μεγάλη ἀλλαγὴ στὴν κατᾶστασή του. Ἐργότας
 στὴν ἐξουσία του ἀνοικετὰ σημαντικῆς περιουσία, μπο-
 ροῦσε ἀποδοῦ καὶ πέρα ν' ἀγέσῃ τὸ ἐμπόριον, ποῦ τὸ
 εἶχε κάμει δουλειά του γέρο-μὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸν
 πόθο τοῦ γέρο-Μαῖσιου. Συλλογιζότανε τὸ ἐπᾶνελ-
 μα ποῦ τῆς διάλεγε, δταν δνὸ μῆνες ἔστερ' ἀπὸ τὸ
 θάνατο τοῦ πατέρα του, ἐπῆσε τὸ νεανιστάκι τοῦτο:

«Ἡ κατᾶστασις τῆς Μινιὸν χειροτερενεῖ ἀποδοῦ
 καὶ δνὸ μέρες. Ἄν θέλετε νὰ τὴν ἰδῆτε ἀκόμη ζων-
 τανῆ, εἰλάτε γλήγορα.»

Ἐγγενε ἀμέσως. Ὅταν ξαναβρέθῃσε σὸ σπῆτι,
 ἔπει εἶχε ἀγέσει τὴ μικρὴ προστατευόμενή του, ἡ
 καρδιά του σφίχτηκε καὶ ζοτηγέρος ἀπὸ μέσα τοῦ
 τὸν ἑαυτὸ του ποῦ εἶχε ἀσπασακωνθῆ ἀπ' αὐτῆ. Τὰ
 νῆα, ποῦ τοῦ ἔπτανε γιὰ τὸ παιδί, ἦταν πολὺν δυνά-
 ρεστα.

—Ἄλλαξε πολὺν, τοῦ εἶπαν. Κάποια βραδίᾳ ἔπει
 τῆς μαοῦνει, μὰ δείχνει τέτοιον δένανη γαδακίτηρα,
 ποῦ οἱ κῆνοι τῆς καρδιάς της δὲ γανερώνονται ὁ ἐ-
 κείνον ποῦ τὴν κοιτάζει παρὰ ἀπὸ τὸ μαρμαρὸ της
 καὶ τὴ μεγάλη γλωσσάδα της. Συγγρά ἡ καμμένη ἡ
 καρδιά της ἔχει δυνατὸς σπασμούς, σφίχτησες, ποῦ
 τὴν αἰτία τους δὲ μπόρῃ νὰ τῆς ματινῆ κακίς.
 σπασματοῦν τοὺς χιτῶνός της κι δταν ἡ κοίση περᾶσῃ
 τὸ ξαναγέροισμα τῆς ζωικῆς δένανης γανερώνεται
 μὲ ἀπόθιμους παλμούς καὶ τὸ αἷμα ποῦ κολλᾶζει τότε
 μέσα στίς γλῶσσες της τὴν κάνει νὰ ἐποσχεῖ ὅσο μὴ
 σιωπῆ προσήτερο ἦταν παρωμένῃ.

Ὁ Βίλειμ θυμῆθηκε πῶς κι ὁ ἴδιος εἶχε δοκι-
 μάσει τις τασαχῆς αὐτῆς· κι ἐποσχεῖσε νὰ κωνθεν-
 τίσῃ πολὺν μὲ τὸ γιατῶ, ποῦ ἐκοινοῦσε τὴ Μινιὸν.

—Κακόμοιο παιδί! στοχάστηκε ἡ ἀσώβιστα του
 εἶνε ἴδ' ἡ ροσταλγία. Θὰ τὴν πάω στὴν Ἰταλία,
 μὴλις μπόρῃ νὰ ταξιδέσῃ.

(Ἔχει συνέχεια) (Μεταφρ. Ἡλ. Π. Β)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὴν Ἀκαδημία μας.

Δὲ σοῦ ἀξίξει πιά, φτωχῆ, νὰ λέγῃσι Σι-ναία,
 ἀποῦ γέρους στεγάζοντας, κατάντησες Σι-γεία.

**

Στὸν Πολ. Δημ.

Καλὰ τὰ εἶπες, πάνσοφε Πολέβιε, κ' ἐσὺ—
 καὶ τώρα πᾶρ' τὴ γλώσσα σου καὶ κάμε τὴν τουρῶ.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ